

פרק בית כור

השלישי: במי שמכר חצי שדה פלוני ולא ציין לו באיזה צד, כיצד הם חולקין.

זהו שרש הפרק דרך כלל, אלא שיבאו בה דברים על ידי גלגול כמשפט סוגית התלמוד כמו שקדם. עכ"ל.

מתניתין:

האומר לחבירו, "כשיעור בית כור עפר אני מוכר לך"⁽²⁾.

כלומר, מכר לו שדה בשטח בית כור, כפי ששיערו חכמים, דהיינו, 00750 אמות מרובעות, שהם 86.273 על 86.273 אמה. (לפי חשבון בית סאתיים בחצר המשכן: שטח חצר המשכן, 50 על 100 אמה, והכיל סאתיים, אם כן, בית כור שהוא שלשים סאה, שטחו, 50 על 0150 אמה)⁽³⁾.

אם היו שם נקעים [בקעים או חריצין בקרקע] עמוקים עשרה טפחים, או סלעים

פתיחה: כתב המאירי: כונת הפרק להשלים עניני הדינין הנאמרים בדיני המכירות, שכבר התבאר רוב ענינם בשלשת הפרקים הקודמים. רצה לומר, הבית, והספינה, והפירות.

ועל צד השלמת אלו הענינים, יחלקו עניני הפרק לשלשה חלקים.

הראשון: במוכר שיעור קרקע לחברו, ולא שימכור קרקע זה בפרט, אלא שימכור לו בסתם בית כור עפר, או שיעור אחר⁽¹⁾. ויש שם מקומות שאין ראויים לזריעה, או שהם נראים כמקומות חלוקים בפני עצמם, אע"פ שראויין לזריעה. על איזה צד יש לו לקבלם, ועל איזה צד אין לו לקבלם.

השני: בשהתנה לו שיעור ידוע בסתם, ומדד לו, ונמצא חסר מעט, או יתר מעט, על איזה צד צריכים להחזיר זה לזה ועל איזה צד אין מחזירין זה לזה כלום. וכשמחזירין, אם מחזירין קרקע או מעות.

מדדו את השדה, המכר חל.

2. אין הכוונה שמכר לו שדה מסוימת, אלא התחייב לתת לו שטח של בית כור מתוך בתי כורים שיש לו במקום פלוני.

3. הרשב"ם. ומדגיש הרשב"ם, "ולא מקום הראוי לזרוע כור תבואה קאמר, אלא לפי חשבון ששיערו חכמים כדפרישנא הכא".
ונראה לומר, שאם היתה הכונה למקום הראוי

1. לכאורה קשה, הרי המוכר צריך לסיים את ממכרו, ואם מכר סתם, אינו כלום, כיון שלא סמכה דעת הקונה לקנות דבר שאינו מסוים?
ומבאר המאירי, כל זה רק במקרה שהקונה אינו יודע כלל מה הוא קונה, כגון אם אמר לו, "מה שיש בבית זה מכור לך", ואין הקונה יודע מה יש בו, או שאמר לו, "חלק מנכסי קנוי לך", ואין הקונה יודע מה מכר לו.

אך אם אמר לו, "בית אני מוכר לך", או "שדה אני מוכר לך", אף על פי שעדיין לא